ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ, ବିହାର ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା

ବନାମ

ମେସର୍ସ ପାଟନୀ ଏବଂ କୋ.

(ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ଜେ. ଏଲ୍. କପୁର ଏବଂ ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଆୟକର - ପ୍ରବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ଆକଳନ - ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତ ବାହାରେ ଦେୟ ପାଇଁ ବାସିନ୍ଦା ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ସହ ରାଜିନାମା – ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠା ଯାଇଥିବା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଟଙ୍କା ପ୍ରେରଣ - ଦେୟ ସ୍ଥାନ – କର ପାଇଁ ପ୍ରବାସୀଙ୍କ ଦାୟ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ହାଇଦରାବାଦର ନିଜାମଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳ ମଧ୍ୟରେ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଥିଲେ, ନିଜାମଙ୍କ ସରକାରଙ୍କୁ କିଛି ସାମଗ୍ରୀ ଯୋଗାଣ ପାଇଁ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତର ବମ୍ବେ ଏବଂ ମଦୁରାଇରେ ଦୁଇଟି ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଏଜେଣ୍ଟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । କମିଶନ ଦେୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାଜିନାମା ଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ନଗଦ କିମ୍ବା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ଏହି ଅର୍ଥରାଶି ପାଇଁ ଇମ୍ପେରିଆଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆର ଯଥାକ୍ରମେ ବମ୍ବେ ଏବଂ ମାଡ୍ରାସ ଶାଖାରେ ଥିବା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନାମାଙ୍କିତ ଚେକ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ଥିବା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ବମ୍ବେ ଏବଂ ମଦୁରାଇକୁ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଗ୍ରହଣ ହେଲା, ସେଗୁଡିକୁ ସେମାନଙ୍କର ଜମା ଖାତାରେ ଜମା କରାଗଲା, ଚେକ୍ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଜମା ଖାତାରେ ଜମା କରିବା ପାଇଁ ସେଠାକାର ବ୍ୟାଙ୍କରଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଆକଳନ ବର୍ଷ 1945-1946 ପାଇଁ ଆୟକର ଅଧିକାରୀ, ବ୍ରହ୍ମପୁର (ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ), ଏହି ରାଶିକୁ କରଦେୟ ଯୋଗ୍ୟ ଆୟ ଭାବରେ ଆକଳନ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ରାଶି ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ନୁହେଁ ବରଂ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ପ୍ରାପ୍ତ ସମସ୍ତ ଚେକ୍ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦାବି କରିଛନ୍ତି ଯେ "ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ରାଜିନାମାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ କମିଶନ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେତେବେଳେ ଚେକ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଗଲା, ଡାକଘର ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲା, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ନୁହେଁ । ଡାକଘର ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଚେକ୍ ପ୍ରଦାନ କରିବା ସମୟରେ ଅର୍ଥରାଶି ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ପରି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ରାଶିକୁ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆୟକର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଗଣ *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଓଗଲେ ଗ୍ଲାସ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍*,[1955] 1 ଏସ୍. ସି. ଆର୍.185 ର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହେଲା, ଯେ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିବା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେୟ ସ୍ଥାନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାଜିନାମା କିମ୍ବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କର ଆଚରଣବିଧି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ । ଯଦି ଏହା ଦର୍ଶାଯାଏ ଯେ

ଋଣଦାତା ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଚେକ୍ ପଠାଇବା ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିଥିଲେ, ତେବେ ଚେକ୍‌ରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ଡାକରେ ପଠାହେବା ମାତ୍ରେ ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠାରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପରି, ରାଜିନାମା ଥିଲା ଯେ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତ ବାହାରେ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ଏହି ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାରଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେଠାରେ ଚେକ୍ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ରାଶି ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ, ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହି ରାଶି ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ କରଦେୟ ପାଇଁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବାଧିତ ନୁହେଁ ।

ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଓଗଲେ ଗ୍ଲାସ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍, [1955] 1 ଏସ୍.ସି.ଆର୍. 185, ପ୍ରଭେଦନୀୟ ।

` ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 326 / 1957 ।

ଏସ୍. ଜେ. ସି. ସଂଖ୍ୟା 117 / 1951ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଫେବୃୟାରୀ 16, 1955 ତାରିଖରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ସି. କେ. ଦଫତରୀ, ସଲିସିଟର୍-ଜେନେରାଲ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, କେ. ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଳ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଆର୍. ଏଚ. ଧେବର ଏବଂ ଡି. ଗୁପ୍ତା ।*

ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ *ରାମେଶ୍ୱର ନାଥ, ଏସ୍. ଏନ୍. ଆଣ୍ଡଲେ ଏବଂ ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି ।*

1959 । ମଇ 5 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ

କପୁର, ଜେ. - ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଆବେଦନ ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଣାଯାଇଛି ଯେ କରଦାତା-ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ରାଶି ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଆୟକର ପାଇଁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ବାଧିତ ନୁହେଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସମସ୍ତ ବାସ୍ତବିକ ସମୟରେ ସିକନ୍ଦରାବାଦଠାରେ ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିବା ପ୍ରବାସୀ ଥିଲେ ଯାହା ସେତେବେଳେ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ନିଜାମଙ୍କ ଅଞ୍ଚଳ ଭିତରେ ଥିଲା । ସେମାନେ ନିଜାମଙ୍କ ସରକାରଙ୍କୁ, ମେସର୍ସ ଟି. ଭି. ଏସ୍. ଆୟେଙ୍ଗର ଆଣ୍ଡ ସନ୍ସ, ମଦୁରା, ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ଗ୍ୟାସ ପ୍ଲାଣ୍ଟ ଯୋଗାଣ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ଏବଂ ସେହି ସରକାରଙ୍କୁ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯୋଗାଣ ପାଇଁ ବମ୍ବେ ଶାଖାର ଲୁକାସ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ସର୍ଭିସେସର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । 1945-46 ହେଉଛି ଆକଳନ ବର୍ଷ । ଦୁଇ ନିର୍ମାତା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଲିଖିତ ରାଜିନାମା ହୋଇଥିବା ପରି ମନେ ହେଉନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡିକ କମିଶନ ଆଧାରରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବାର ଥିଲା । ଏହି ରାଜିନାମା ଅନୁସାରେ, ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମେସର୍ସ ଟି. ଭି. ଏସ୍. ଆୟେଙ୍ଗର ଆଣ୍ଡ ସନ୍ସ, ମଦୁରାଠାରୁ ମଦୁରାରୁ ଯୋଗାଣ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ବାବଦରେ ଇମ୍ପେରିଆଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ମାଡ୍ରାସ ଉପରେ କଟାଯାଇଥିବା 35,202 ଟଙ୍କାର ଚେକ୍ ଏବଂ ଲୁକାସ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ସର୍ଭିସେସ୍, ବମ୍ବେରୁ ମଧ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟ ବାବଦରେ ଇମ୍ପେରିଆଲ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ବମ୍ବେ ଶାଖା ଉପରେ କଟାଯାଇଥିବା 5,302 ଟଙ୍କାର ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା, ଏହିପରି ସର୍ବମୋଟ

40,504 ଟଙ୍କାର ରାଶି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ଚେକଗୁଡ଼ିକୁ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସିକନ୍ଦରାବାଦଠାରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡିକ ଗୃହୀତ ହେବାପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଜମା ଖାତାରେ ଜମା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଖାତାରେ ଆଦାୟ ତଥା ଜମା କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟାଙ୍କର ଜି. ରଘୁନାଥମଲଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଏହିପରି ଜମା କରାଯାଇଥିବା ରାଶି ବାବଦରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ତୁରନ୍ତ ଚେକ୍ କାଟି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଜମାକୃତ ରାଶି ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିଥିଲେ । ବମ୍ବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରୁ ମିଳିଥିବା କମିଶନ ବାବଦରେ ଏହା 22 ଡିସେମ୍ବର 1944 ଦିନ ଖାତାକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ କେବଳ ଜାନୁୟାରୀ 2, 1945 ରେ ହିଁ ଜମାକୃତ ହୋଇଥିଲା । ଆୟକର ଅଧିକାରୀ ଏହି ଅର୍ଥରାଶିକୁ କରଯୋଗ୍ୟ ଆୟ ଭାବେ ଆକଳନ କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଅର୍ଥରାଶିର ମୋଟ ପରିମାଣ ହେଉଛି 40,504 ଟଙ୍କା ଯାହା ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲୀୟ ସହକାରୀ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯିଏ ଏହି ଆଦେଶକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆୟ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଉପାର୍ଜିତ, ଉତ୍ପନ୍ନ କିମ୍ବା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଧରାଯିବ । ଏହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଆୟକର ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ମଦୁରା ଏବଂ ବମ୍ବେ ସଂସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ଅର୍ଥ କମିଶନ ହିସାବରେ ପାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସିକନ୍ଦରାବାଦଠାରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସ୍ୱୋଚ୍ଚାରିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଲା:

"ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଚେକଗୁଡ଼ିକ ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ଦଲିଲ ହୋଇଥିବାରୁ ଏବଂ ଋଣଦାତା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ବହି ମାଧ୍ୟମରେ ପାସ୍ କରିବା ପରେ, ରସିଦକୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ରସିଦ ଭାବରେ ନେବାକୁ ପଡିବ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମତାମତ ସହିତ ଆମ୍ଭେ ସହମତ । ଭାଷ୍ୟମର ବିନିମୟଯୋଗ୍ୟ ଦଲିଲ ଅଧିନିୟମର 8th ସଂସ୍କରଣ, ସଂଶୋଧିତ, ପୃଷ୍ଠା 556 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଜଣେ ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପାଇବାକୁ ଥିବା ଅର୍ଥର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେୟକୁ ଏକ ଚେକରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ରହିବ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ କି ଏହା ନଗଦ ଦେୟ ବୋଲି ପରିଗଣିତ ହେବ । ଏତାଦୃଶ୍ୟ ସ୍ଥିତି ହେବା ଯୋଗୁଁ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଆୟ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।"

ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଅନୁରୋଧ କ୍ରମେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 66(1) ଅଧୀନରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ମତାମତ ପାଇଁ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦିଆଯାଇଥିଲା: -

"ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ଯଥାକ୍ରମେ ଟି. ଭି. ଏସ୍. ଆୟେଙ୍ଗର ଆଣ୍ଡ ସନ୍ସ ଲିମିଟେଡଠାରୁ ଏବଂ ଲୁକାସ୍ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ସର୍ଭିସେସ୍ ଲିମିଟେଡଠାରୁ, କମିଶନ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା 35, 202 ଟଙ୍କା ଏବଂ 5, 302 ଟଙ୍କା ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଉପାର୍ଜିତ, ଉତ୍ପନ୍ନ କିମ୍ବା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଆୟ ଥିଲା କି ନା ।"

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ମାମଲାର ବିବୃତି ଦୋଷଯୁକ୍ତ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ଏଥିରେ କୁହାଗଲା:-

"ଏପରି ସମସ୍ତ ମାମଲାରେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରଶ୍ନ କେବଳ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଚେକ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତର ଏକ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ନିଆଯାଇଥିଲା କି, ଏବଂ ସେହି ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଅସଲରେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତ ବାହାରେ ନିଜର ବ୍ୟବସାୟସ୍ଥଳୀ ଥିବା କରଦାତାର ବ୍ୟକ୍ତି ଯେବେ ଚେକ୍ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ; ସେହି ଚେକ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତରେ ବିନା ସର୍ତ୍ତରେ ନିର୍ବାହ ମାଧ୍ୟମରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ଦେୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା କି ନା କିମ୍ବା ଆଦାୟ ଉପରେ କେବଳ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ଦେୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା କି ନା । କଥା ହେଉଛି ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଏକ ବ୍ୟାଙ୍କ ଉପରେ ଚେକ୍ କଟାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ସେଗୁଡିକ କରଦାତାଙ୍କ ସିକନ୍ଦରାବାଦ ବ୍ୟାଙ୍କରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂଗ୍ରହ ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା, ଯଦିଓ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ନୁହେଁ ।"

ତେଣୁ ମାମଲାର ଅତିରିକ୍ତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ମାମଲାଟିକୁ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପଠାଇଥିଲା ।

ଏହା ପ୍ରତୀତ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ବିବାଦ କେବଳ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ଥିଲା ଯେ ଚେକ୍ ଗୁଡିକୁ ସିକନ୍ଦରାବାଦକୁ ପଠାଯାଇଥିବା ହେତୁ ଏବଂ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଏହା ଆଦାୟ ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାର ପରିଣାମ ଏକ ଅନ୍ତିମ ନିର୍ବାହ କିମ୍ବା ଏକ ନିଃସର୍ତ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଧରାଯିବ କି ନା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହାର ଅତିରିକ୍ତ ବିବୃତିରେ ପାଇଲେ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରାଯାଇଥିବା ଆଚରଣବିଧି ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ସମୟ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା କମିଶନର ଏବଂ ସେହି ତାରିଖରେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦେୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷରେ ବମ୍ବେ ଏବଂ ମଦୁରା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନଗୁଡ଼ିକରୁ ଚେକଗୁଡିକ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା କହିଲେ :

"ତଥ୍ୟାନୁସାରେ ଯେ ଏପରି ଲିପିବଦ୍ଧକରଣ କରଦାତାଙ୍କ ଖାତାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଯେ ଚେକ୍ ତୁରନ୍ତ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ରଖାଯାଇଥିଲା, ଯେ ବ୍ୟାଙ୍କ ତୁରନ୍ତ ଏହି ରାଶିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ରିହାତି ମୂଲ୍ୟ ଲଗେଇବା ପରେ କରଦାତାକୁ ଜମା ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ତୁରନ୍ତ କରଦାତାକୁ ସେହି ରାଶିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା, ଏହା ହିଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ।"

ତେଣୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ତଥ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଯଦିଓ ବିନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚେକ୍‌ର ରସିଦ ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରତିଷ୍ଠାନରୁ କମିଶନ କାରଣରୁ ବକେୟା ଋଣର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବାହ ରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ସମୟ ଭିତରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ *ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଓଗଲେ ଗ୍ଲାସ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ* ([1]) ରେ ଏକ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ । ସେହି ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତ ଥିଲା ଯେ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଆୟ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ହିଁ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ।

[1] [1955] । S.C.R. 185

ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କମିଶନ୍‌ର ପରିମାଣ କ'ଣ, ଯାହା ଯଥାକ୍ରମେ ମାଡ୍ରାସ ଏବଂ ବମ୍ବେରୁ କଟାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଯଥାକ୍ରମେ ମଦୁରା ଏବଂ ବମ୍ବେରୁ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିଲା, ଏହି ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତି ବିଶେଷରେ ବ୍ରିଟିଶ ଭାରତରେ କିମ୍ବା ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରିବ କି? ଅପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ମଦୁରା କିମ୍ବା ବମ୍ବେରୁ ହେଉ ସମସ୍ତ ଚେକ୍ ମଦୁରା କିମ୍ବା ବମ୍ବେର ଦୁଇଟି ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଦେୟ ହିସାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ମଦୁରା କିମ୍ବା ବମ୍ବେରୁ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ଚେକ୍ ପଠାଇବାର ପ୍ରଭାବ ଉପରେ ଏବେ ବି ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ରହିଛି । ଯଦି ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ରାଶି ପ୍ରଦାନ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯିବାକୁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁରୋଧ ଥାଏ ଏବଂ ସେଗୁଡିକ ଏହିପରି ପଠାଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଚେକ୍ କିମ୍ବା ଚେକଗୁଡିକ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଥିବ, ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଦେୟ ହୋଇଛି ବୋଲି ଧରାଯିବ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି ବାଢିଥିଲେ ଯେ ମଦୁରା ଏବଂ ବମ୍ବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନମାନ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ରାଜିନାମା ହୋଇଥିଲା ଯେ ଟଙ୍କା ନଗଦରେ ହେଉ ଅବା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ହେଉ 'ସିକନ୍ଦରାବାଦଠାରେ' ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ, ଏବଂ ତେଣୁକରି ଯେତେବେଳେ ଡାକ ଦ୍ୱାରା ଚେକ୍ ପଠାଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଡାକଘର ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ଥିଲା ତଥା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ନୁହେଁ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସମର୍ଥନରେ ଏକ ସତ୍ୟପାଠ ଅଛି ଯାହାକୁ ଆକଳନ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ସତ୍ୟପାଠ ଅନୁଯାୟୀ ମୌଖିକ ଭାବେ ସହମତି ଥିଲା ଯେ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ କମିଶନ ନଗଦ ଆକାରରେ କିମ୍ବା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯିବ (ସ୍ଥିତି ଅନୁଯାୟୀ), ସତ୍ୟପାଠରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିବା ଶବ୍ଦାବଳୀ ଏହିପ୍ରକାରେ ଥିଲା:

"ଉପରୋକ୍ତ କମିଶନକୁ ମୌଖିକଭାବେ ସିକନ୍ଦରାବାଦସ୍ଥିତ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରତିନିଧି କମ୍ପାନୀ ମେସର୍ସ ପାଟନୀ ଆଣ୍ଡ କୋ. ଲିମିଟେଡକୁ ନଗଦ କିମ୍ବା ଚେକ୍ ଆକାରରେ, ସ୍ଥିତି ଯାହା ହୋଇଥାଉ, ଦେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ।"

ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯାଇଥିବା ଚେକ୍ ଦ୍ୱାରା ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେୟ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରାଜିନାମା କିମ୍ବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଆଚରଣବିଧି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ । ଯଦି ଏହା ଦର୍ଶାଯାଏ ଯେ ଋଣଦାତା ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ଡାକ ଯୋଗେ ଏକ ଚେକ୍ ପଠାଇବା ପାଇଁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ପ୍ରାଧିକୃତ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ଚେକ୍‌ରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ଡାକ ଯୋଗେ ପ୍ରେରିତ ହେବା ମାତ୍ରେ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ଦିଆହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଡାକଘର ହେଉଛି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ଯାହାଙ୍କୁ ଚେକ୍ ଡାକରେ ପଠାଯାଏ ଯଦି ଏହାକୁ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ନିହିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଥାଆନ୍ତି *(ଆୟକର ଆୟୁକ୍ତ ବନାମ ଓଗଲେ ଗ୍ଲାସ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ* [1]) । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଋଣଗ୍ରହୀତା, ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବକେୟା ଥିବା ବିଲ୍‌ର ପରିମାଣ, ଚେକ୍ ଆକାରରେ ପ୍ରଦାନ କରିବା ସକାଶେ, କରଦାତାର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁରୋଧ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଏହା ଅବଲୋକନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ବ୍ୟବସାୟିକ ବ୍ୟବହାରର ଧାରା ଅନୁସାରେ ଯାହାକୁ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ପରିସ୍ଥିତିର ଏକ ଅଂଶ ଭାବରେ

---

[1] [1955] । S.C.R. 185

ବିବେଚନା କରିବାକୁ ହେବ, ପକ୍ଷମାନେ ନିଶ୍ଚିତରୂପେ ମନସ୍ଥ କରିଥିବେ ଯେ ଚେକ୍ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯିବା ଉଚିତ ଯାହା ସଞ୍ଚାରଣର ସାଧାରଣ ତଥା ସ୍ୱାଭାବିକ ଢଙ୍ଗ ଅଟେ ଏବଂ ତେଣୁ ଦିଲ୍ଲୀରେ ଚେକକୁ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯିବାଟା ଦିଲ୍ଲୀରେ ଡାକଘରକୁ ଦେୟ ଦେବା ପରି ଥିଲା ଯାହାକୁ କରଦାତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି ସ୍ୱରୂପ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଯୁକ୍ତି ବଢାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏଭଳି ଏକ ଅନୁରୋଧର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଡାକଘରକୁ ଋଣଦାତାଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବେ ଗଠନ କରା ହୋଇପାରିନଥିଲା ଏବଂ *ଓଗଲେଙ୍କ ମାମଲା* ([1]) ର ପୃଷ୍ଠା 204 ରେ ଏକ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ଯେଉଁଠାରେ ଏହା ଅବଲୋକନ କରାଯାଇଥିଲା :-

"ଅବଶ୍ୟ ଯଦି ଏପରି କୌଣସି ଅନୁରୋଧ, ସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ନିହିତ ନଥାଏ, ତେବେ ଚିଠି କିମ୍ବା ଚେକ୍ ଡାକଘରକୁ ଦିଆଯିବା ଅର୍ଥ ବୁଝାଉଛି କି ପ୍ରେରକଙ୍କ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କୁ ହିଁ ଦିଆଯାଇଛି ।"

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ରାଜିନାମା ଥିଲା ଯେ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ମାମଲା *ଓଗଲେ ଗ୍ଲାସ୍ ୱାର୍କସ ମାମଲାର* ([1]) ନିୟମ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁନାହିଁ ଏବଂ ଦାସ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ (ସେତେବେଳେ ସେ ଥିଲେ) ଦ୍ୱାରା ରାୟରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନ, ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ନୁହେଁ : -

"ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ଆବିଷ୍କୃତ ତଥ୍ୟଗୁଡିକ ଉପରେ ଉପରୋକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିତି ଏ'ପରି ପ୍ରତୀୟମାନ ଅଟେ । ଚେକ୍ ଆକାରରେ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ସରକାରଙ୍କର ନିଯୁକ୍ତି ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଚେକ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଦିଲ୍ଲୀରେ କଟାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅବଧରେ କରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଡାକ ଯୋଗେ ଗୃହୀତ ହୋଇଥିଲା । ଉପରୋନୁସାରେ ପାରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ପରିସ୍ଥିତିର ଅଂଶସଦୃଶ ଉଲ୍ଲିଖିତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଅଧୀନରେ, ବ୍ୟବସାୟିକ ଚଳଣିର ଧାରା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପକ୍ଷମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମନସ୍ଥ କରିଥିବେ ଯେ ଚେକ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଡାକ ଯୋଗେ ପଠାଯିବା ଉଚିତ ଯାହା କି ଏହିପରି ଦ୍ରବ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ସଞ୍ଚାରଣ ପାଇଁ ସାଧାରଣ ତଥା ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରତିନିଧି କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଅନୁସନ୍ଧାନର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ଆକଳନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତରେ ଡାକ ଯୋଗେ ସେଗୁଡିକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।"

ଆମ୍ଭ ମତରେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ସ୍ଥିତି ଯାହା ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି, ଯେତେବେଳେ ଡାକ ଯୋଗେ ରାଶିକୁ ଚେକ୍ ଆକାରରେ ପଠାଯିବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ନିହିତ ଅନୁରୋଧ ଥାଏ କିମ୍ବା ଯେତେବେଳେ ଏହା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଆଚରଣବିଧିରୁ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ, ଏହି ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କମିଶନ୍‌ର ପରିମାଣ ସିକନ୍ଦରାବାଦରେ ଦେବାକୁ ଲୋଡିଥିଲେ ଏବଂ *ଓଗଲେ ୱାର୍କର* ([1]) *ମାମଲାର* ନିୟମ ପ୍ରଯୋଜ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ଆମ୍ଭ ମତରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ସଠିକ୍ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଆମ୍ଭେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ କରିବୁ ।

ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଗଲା ।

[1] [1955] । S.C.R. 185

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମୋକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା : ଶ୍ରୀମତୀ ଜୟା ମୁଖାର୍ଜୀ,
ଓଡିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ